

Sygn. akt VI GC 291/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Harmata

Protokolant: Małgorzata Florek

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: Syndyka masy upadłości S. J. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą - Zakład Handlowo-Uslugowy (...) S. J. w upadłości likwidacyjnej w T.

przeciwko: M. Z.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej M. Z. na rzecz powoda Syndyka masy upadłości S. J. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą - Zakład Handlowo-Uslugowy (...) S. J. w upadłości likwidacyjnej w T. kwotę 120.000,00 zł (słownie: sto dwadzieścia tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 lutego 2016r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. **zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4 474,54 zł (słownie: cztery tysiące czterysta siedemdziesiąt cztery złote 54/100) tytułem zwrotu kosztów procesu,**
4. **zarządza ściągnąć od pozwanej M. Z. na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Rzeszowie) kwotę 5 977,80 zł (słownie: pięć tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt siedem złotych 80/100) tytułem części opłaty sądowej której powód na mocy ustawy nie ponosił.**

sygn. akt VI GC 291/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 grudnia 2016r.

Pozwem wniesionym w sprawie powód Syndyk masy upadłości S. J. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Zakład Handlowo - Usługowy (...) S. J. w upadłości likwidacyjnej wniósł o zasądzenie od pozwanej M. Z. kwoty 147 600 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 31 grudnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 30 grudnia 2014 r. S. J. sprzedał swojej córce M. Z. samochód I (...) nr rej. (...), nr VIN (...) za cenę 147.600 zł. W dniu 11 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy w K. Wydział V Gospodarczy w sprawie zawisłej pod sygnaturą V GU 16/14 ogłosił upadłość (...), w wyniku rozpoznania wniosku złożonego w dniu 28 lipca 2014 r. przez wierzyciela B. K. oraz wniosku złożonego w dniu 9 kwietnia 2015 r. przez wierzyciela M. K. jak i wniosku z

dnia 30 kwietnia 2015 r. złożonego przez S. J.. Pismem z dnia 25 stycznia 2016 r. pełnomocnik powoda wezwał M. Z. do wydania ruchomości objętej pozwem z uwagi na bezskuteczność umowy sprzedaży, jednakże bezskutecznie. W dniu 27 listopada 2015 r. przed notariuszem aktem notarialnym Rep. A (...) M. Z. zawarła z B. Ż. działającą na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w J. umowę przeniesienia zorganizowanej części przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55¹ k.c. tytułem pokrycia podwyższonego wkładu w spółce pod firmą (...) Sp. z o.o. Sp.k., w wyniku czego, M. Z. w związku z podwyższeniem wysokości swojego wkładu do spółki komandytowej, przeniosła na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa, wszystkie składniki materialne i niematerialne przeznaczone do prowadzenia działalności gospodarczej, obejmujące w szczególności prawa własności ruchomości w postaci samochodu I (...) nr rej. (...), nr VIN (...). W wyniku zawarcia czynności prawnej z dnia 27 listopada 2015 r. M. Z. wyzbyła się prawa własności w/w ruchomości.

Stąd powołując się na treść art. 128 Ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze z dnia 28 lutego 2003r. oraz art. 134 ust. 1 w/w ustawy, mając na uwadze, że ruchomość objęta bezskuteczną czynnością prawną nie jest własnością pozwanej, lecz spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa i nie jest możliwy zwrot do masy upadłości przez pozwaną ruchomości powód wniosł o zasądzenie równowartości w/w ruchomości według wartości wskazanej w fakturze sprzedaży z dnia 30 grudnia 2014 r.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu zarzuciła, iż pozwana i upadły dokonali czynności prawnej już po złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości, pozwana dokonała całości zapłaty na rzecz upadłego za sporną ruchomość, sporny pojazd został sprzedany po rynkowej cenie, pozwana skutecznie potrąciła wzajemne należności. Wniosek o ogłoszenie upadłości S. J. został złożony w tut. Sądzie w dniu 28 lipca 2014 r., natomiast czynność prawna sprzedaży została dokonana w dniu 30 grudnia 2014 r., a zatem już po złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości. Dyspozycja art. 128 PUiN obejmuje jedynie okres 6 miesięcy przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, natomiast nie może mieć zastosowania do czynności prawnych dokonanych po jego złożeniu. Pozwana dokonała zapłaty całości należności za sporny samochód w okresie pomiędzy 5 stycznia 2015 r. a 12 stycznia 2015 r. W związku ze złożonym uprzednio oświadczeniem o potrąceniu wzajemnych należności z dnia 12 września 2016 r. pozwana podniosła zarzut potrącenia. Dokonane potrącenie jest dopuszczalne z uwagi na fakt, iż obie wierzytelności powstały już po ogłoszeniu upadłości likwidacyjnej w stosunku do S. J., a więc nie ma do nich zastosowania art. 93 PUiN. Obie wierzytelności są wyrażone w pieniądzu, wierzytelności są wymagalne i mogłyby być dochodzone przed sądem, a więc spełniają przesłanki warunkujące dopuszczalność dokonywania potrącenia przewidziane w przepisach Kodeksu Cywilnego. Ponadto żądanie zasądzenia przez powoda kwoty obejmującej również podatek VAT jest niezasadne.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje :

W dniu 28 lipca 2014 r. wierzyciel B. K. złożył wniosek o ogłoszenie (...) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Zakład Handlowo – Usługowy (...) S. J..

W dniu 9 kwietnia 2015r. analogiczny wniosek złożyła M. K..

W dniu 30 kwietnia 2015 r. wniosek o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu złożył S. J..

W dniu 11 sierpnia 2015 r. w rozpoznaniu powyższych wniosków Sąd Rejonowy w K. Wydział V Gospodarczy w sprawie zawieszłej pod sygnaturą V GU 16/14 ogłosił upadłość (...).

Dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 11 sierpnia 2015 r. sygn. akt V GU 16/14 wraz z uzasadnieniem, postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 11 sierpnia 2015 r. sygn. akt V GU 16/14 z klauzulą prawomocności k- 9-16

W dniu 30 grudnia 2014 r. S. J. sprzedał swojej córce M. Z. samochód I (...) nr rej. (...), nr VIN (...) za cenę 147.600 zł. W dniach 5.01.2015r., 7.01.2015r., 8.01.2015r. , 9.01.2015r. 12.01.2015r. kwota powyższa została przez pozwaną zapłacona.

Dowód: faktura (...) z dnia 30.12.2014 r. k- 6, potwierdzenie wykonania przelewu k. 41 do 46

S. J. jest dla pozwanej M. Z. krewnym pierwszego stopnia w linii prostej, gdyż jest jej ojcem. M. Z. zawarła z D. Z. związek małżeński w dniu 16 września 2006 r. w D., zaś jej panieńskie nazwisko to J..

Dowód : odpis skrócony akt małżeństwa M. Z. i D. Z. wydany przez Urząd Stanu Cywilnego D. znak (...) k- 7

Pismem z dnia 25 stycznia 2016 r. wysłanym w dniu 27 stycznia 2016r. pełnomocnik powoda wezwał M. Z. do wydania ruchomości lub zapłaty jej równowartości objętej pozwem z uwagi na bezskuteczność umowy sprzedaży, wyznaczając w tym zakresie 5 dniowy termin, jednakże bezskutecznie.

Dowód: pismo z dnia 25 stycznia 2016 r., dowód wysłania pisma listem poleconym k- 18

W dniu 27 listopada 2015 r. aktem notarialnym Rep. A (...) M. Z. zawarła z B. Ż. działającą na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w J. umowę przeniesienia zorganizowanej części przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55¹ k.c. tytułem pokrycia podwyższonego wkładu w spółce pod firmą (...) Sp. z o.o. Sp.k., w wyniku czego, M. Z. w związku z podwyższeniem wysokości swojego wkładu do spółki komandytowej, przeniosła na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa, wszystkie składniki materialne i niematerialne przeznaczone do prowadzenia działalności gospodarczej, obejmujące w szczególności prawo własności ruchomości w postaci samochodu I. (...) nr rej. (...), nr VIN (...).

Dowód: akt notarialny z dnia 27 listopada 2015 r. Rep. (...) k- 20-25

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów pisemnych powołanych powyżej w toku i zakresie czynionych ustaleń. Powołane dowody co do odzwierciedlenia rzeczywistego stanu rzeczy nie były kwestionowane przez strony, tworząc wspólną i logiczną całość, zostały uznane przez Sąd za wiarygodne. Zeznania pozwanej na rozprawie w dniu 30.11.2016r. nie wniosły nowych elementów do sprawy, nosząc charakter dowodu posiłkowego. Sąd pominął dowód z zeznań S. J. w charakterze świadka jako zbędny dla rozstrzygnięcia, okoliczności na jakie został zawniósowany świadek wynikały z dokumentacji pisemnej i w zakresie faktów nie stanowiły przedmiotu sporu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 449 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. Prawo restrukturyzacyjne, w sprawach w których przed dniem wejścia w życie w/w ustawy wpłynął wniosek o ogłoszenie upadłości, stosuje się przepisy dotychczasowe. Z uwagi na fakt, iż w stosunku do S. J. upadłość obejmująca likwidację majątku, została ogłoszona w dniu 11 sierpnia 2015 r., to tym samym znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2016 r.

Stosownie do treści art. 128 ust. 1 Prawa upadłościowego i naprawczego, czynności prawne odpłatne dokonane przez upadłego w terminie sześciu miesięcy przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości z małżonkiem, krewnym lub powinowatym w linii prostej, krewnym lub powinowatym w linii bocznej do drugiego stopnia włącznie, są bezskuteczne w stosunku do masy upadłości.

Zgodnie z przepisem art. 134 ust. 1 Prawa upadłościowego i naprawczego, jeżeli czynność upadłego jest bezskuteczna z mocy prawa lub została uznana za bezskuteczną, to co wskutek tej czynności ubyło z majątku upadłego lub do niego nie weszło, podlega przekazaniu do masy upadłości, a gdy przekazanie w naturze jest niemożliwe, do masy upadłości powinna być wpłacona równowartość w pieniądzu.

Jak wynika z ustaleń faktycznych upadły dokonał z krewnym w linii prostej (córką) czynności prawnej odpłatnej. Niniejsza czynność miała miejsce w dniu 30 grudnia 2014r. Powyższa norma prawna przewiduje bezskuteczność czynności upadłego w terminie 6 m-cy przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. W realiach niniejszej sprawy zostały złożone 3 wnioski o ogłoszenie upadłości: pierwszy w dniu 28.07.2014r. (wnioskodawca B. K.), drugi

w dniu 9.04.2015r. (wnioskodawca M. K.) , oraz trzeci w dniu 30.04.2015r. (wnioskodawca S. J.). Wskazać więc należy, iż istotnie oceniania czynność miała miejsce po złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości przez B. K., ale przed złożeniem wniosku przez M. K. oraz S. J., przy czym od zawarcia przedmiotowej umowy (30.12.2014) do złożenia wniosków o ogłoszenie upadłości w dniu 9.04.2015 i 30.04.2015 nie upłynęło 6 m-cy. Tym samym zostały spełnione literalnie przesłanki co do czasokresu wynikające z art. 128 w.w ustawy. Sąd Okręgowy podziela zresztą stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 5 marca 2015 r. sygn. akt I ACa 1474/11 zgodnie z którym hipotezą art. 128 ustawy objęte są nie tylko czynności upadłego dokonane zgodnie z literalnym brzmieniem tego przepisu w okresie sześciu miesięcy przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, ale również, a nawet tym bardziej po tym dniu, w drodze wnioskowania a minori ad maius według zasady głoszącej, że jeśli jest zakazane mniej, to tym bardziej nie wolno więcej. Skoro zatem sankcjonowane są czynności upadłego dokonane w terminie sześciu miesięcy przed złożeniem takiego wniosku, to tym bardziej niedozwolone są takie czynności w okresie po złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości, a przed jej ogłoszeniem (...) jest to logiczną konsekwencją dążenia przez ustawodawcę do zapewnienia wierzycielom ochrony przed działaniami dłużnika zmierzającymi do pozbawienia ich możliwości zaspokojenia swoich roszczeń lub utrudnienia ich zaspokojenia. Analogiczne stanowisko zajął również Sąd Apelacyjny w Poznaniu cytowanym przez powoda wyroku z dnia 13 października 2009 r. sygn. akt I ACa 715/09 zgodnie z którym oczywistym jest, iż zamiarem ustawodawcy była ochrona majątku spółki nie tylko w okresie poprzedzającym złożenie wniosku o upadłość lecz również w okresie następującym już po złożeniu takiego wniosku lecz jeszcze przed ogłoszeniem upadłości (...). Należy uznać, iż zgodnie z regułą a minori ad maius ochroną z art. 127 p.u.n. oraz art. 128 p.u.n. objęte są czynności dokonane w okresie poprzedzającym złożenie wniosku (w przypadku art. 127p.u.n. okres ten wynosi rok, a w przypadku art. 128p.u.n. pół roku) aż do momentu ogłoszenia upadłości, kiedy to czynności te z mocy art. 77 p.u.n. stają się bezwzględnie nieważne.

Istotnie pozwana dokonała całości zapłaty na rzecz upadłego za przedmiotową ruchomość uiszczając cenę rynkową czego strona powodowa nie kwestionowała. Niniejsze jednak nie stanowiło podstawy dla oddalenia powództwa zważywszy na treść art. 134 ust. 1 Prawo upadłościowego i naprawczego. Przedmiotowa czynność była bezskuteczna w stosunku do masy upadłości w związku z tym powód uprawnionym był do żądania przekazania do masy upadłości tego co w skutek przedmiotowej czynności ubyło z majątku upadłego. Sąd podziela w tym względzie stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 23 stycznia 2014r. (II CSK 276/13) zgodnie z którym przesłanką uznania czynności prawnej za bezskuteczną wobec masy upadłości na podstawie art. 128 ust.1 p.u.n. nie jest spowodowanie , w wyniku jej dokonania , uszczuplenia majątku. Nawet więc w hipotetycznej sytuacji , w której w sensie ekonomicznym nic z majątku upadłego nie ubyło w następstwie dokonania czynności prawnej , czynność taka będzie bezskuteczna ex lege , jeżeli spełnione są przesłanki art. 128 ust.1 p.u.n. Trzeba wskazać za stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 13.10.2015r. (I ACa 293/15) , iż celem leżącym u podstaw art. 128 i art. 134 w/w ustawy jest ochrona wszystkich wierzycieli upadłego , a nie tylko niektórych z nich. Chodzi o to, aby czynności prawne zdziałane przez upadłego z określonym kręgiem podmiotów nie wpływały negatywnie na możliwość zaspokojenia w postępowaniu upadłościowym wszystkich wierzycieli. Kwestia uzyskania przez upadłego ekwiwalentu w postaci zapłaty ceny nie ma wpływu na ocenę zawartych pomiędzy stronami umów jako bezskutecznych i ocenę skuteczności roszczenia powoda o wydanie przedmiotu tych umów w naturze lub ich równowartości.

Ponieważ samochód stanowiący przedmiot umowy sprzedaży na datę zarówno złożenia pozwu jak i datę orzekania nie stanowił już składnika majątku pozwanej przekazaniu do masy stosownie do treści w/w normy podlegała równowartość tego składnika w pieniądzu. Równowartość omawianego składnika stanowiła natomiast kwota netto 120.000,00 zł określona niespornie między stronami jako cena rynkowa pojazdu. Jak wskazano już wyżej zapłata ceny tego pojazdu przez pozwaną nie stanowiła podstawy dla oddalenia powództwa, a jedynie jak wynikało z art. 134 ust. 2 w.w ustawy uprawniała ją do żądania zwrotu świadczenia wzajemnego w przypadku spełnienia przesłanek wymaganych w jego treści. Stosownie bowiem do treści art. 134 ust. 2 w przypadkach o których mowa w ust. 1 świadczenie wzajemne osoby trzeciej zwraca się tej osobie, jeżeli znajduje się w masie upadłości oddzielnie od innego majątku lub o ile masa upadłości jest nim wzbogacona. Jeżeli świadczenie nie podlega zwrotowi osoba trzecia może dochodzić wierzytelności w postępowaniu upadłościowym.

W zakresie roszczenia co do zwrotu świadczenia wzajemnego pozwana sformułowała zarzut potrącenia materialno - prawnego wyrażony w oświadczeniu z dnia 12.09.2016r. oraz procesowy w odpowiedzi na pozew.

Dla jego oceny wskazać należy, iż skuteczność potrącenia uzależniona jest od zasadności wierzytelności objętej zarzutem potrącenia, a w realiach niniejszej sprawy zasadność ta winna oceniona w świetle treści art. 134 ust. 2 w/w ustawy. W normie tej bowiem ustawodawca wprowadził wymogi dla skutecznego żądania zwrotu świadczenia wzajemnego, w tym przypadku ceny podając, iż podlega ona zwrotowi jeżeli znajduje się w masie upadłości oddzielnie od innego majątku lub o ile masa upadłości jest nim wzbogacona. Tylko wówczas można skutecznie żądać jej zwrotu, a w konsekwencji tylko wtedy może stanowić ona przedmiot skutecznego potrącenia. Jeżeli świadczenie nie spełnia tych przesłanek to nie podlega zwrotowi, a osoba trzecia może dochodzić wierzytelności w postępowaniu upadłościowym. Zasadność wierzytelności objętej oświadczeniem o potrąceniu winna była wykazać pozwana, to ona bowiem z niniejszego wywodziła korzystne dla siebie skutki prawne. Niniejszemu jednak nie sprostała. Pozwana nie wykazała, iż przedmiotowa kwota znajduje się w masie oddzielnie od innego majątku bądź skutek jej zapłaty masa upadłości jest nią wzbogacona. Pieniężny charakter świadczenia wzajemnego pozwanej właściwie wykluczał przyjęcie, iż znajduje się w masie upadłości oddzielnie od innego majątku. Świadczenie pieniężne bowiem co do zasady nie jest wyodrębnialnym od innego majątku, pozwana nie wykazała, aby zostało wpłacone na odrębne konto lub innych tego typu okoliczności. Nie wykazała również drugiej z w.w przesłanek, a to, iż masa upadłości o tę właśnie należność jest wzbogacona. Nie zostały złożone wnioski dowodowe na okoliczność obrotu pieniężnego po dacie dokonanych wpłat, przepływów finansowych, brak podstaw do oceny w tym kontekście sytuacji finansowej upadłego. W konsekwencji brak było podstaw dla uwzględnienia zarzutu potrącenia.

Sąd uwzględnił natomiast zarzut pozwanej odnośnie braku podstaw dla żądania należności w zakresie VAT – 27 600 zł. W tym zakresie Sąd podzielił stanowisko i argumentację wyrażoną w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 12.04.2013 I ACa 73/13, zgodnie z którym równowartość uszczerbku majątkowego w masie upadłości wywołanego zawarciem bezskutecznej z mocy prawa umowy sprzedaży, nie obejmuje wartości podatku vat od zbytych urządzeń. Analiza uzasadnienia niniejszego wyroku choć wydanego w nieco odmiennym stanie faktycznym, wskazywała, iż Sąd Apelacyjny rozpatrzył również sytuację w której doszło do zapłaty na rzecz upadłego ceny urządzeń razem z podatkiem vat i w tej sytuacji Sąd ten przyjął, iż brak jest podstaw do stwierdzenia, że późniejsza masa upadłości doznała w tym zakresie uszczerbku majątkowego wymagającego kompensaty w wypadku braku możliwości zwrotu sprzedanych rzeczy w naturze, podając iż podatek vat w obrocie gospodarczym ma charakter neutralny. Przepisy ustawy o vat umożliwiają przedsiębiorcom odliczanie podatku naliczonego na zasadach ustawy ewentualna zatem zapłata przez nabywcę będącego podatnikiem podatku vat ceny sprzedaży na rzecz zbywcy wywołałaby w tym zakresie jedynie skutek w postaci odprowadzenia przez zbywcę uzyskanego wraz z ceną podatku vat oraz odzyskania kwoty zapłaconego podatku przez nabywcę urządzeń. Z tego też względu kwota tego podatku nie jest wartością, która w skutek bezskutecznej czynności prawnej nie weszła lub ubyła z majątku upadłego. Jej równowartość zatem nie podlega zwrotowi do masy w oparciu o przepis art. 134 ust. 1, pomimo, iż w myśl umowy sprzedaży podatek od towarów i usług stanowił element ceny sprzedanego pojazdu. Stanowisko powyższe jest prezentowane również przez inne Sądy i stosowane co wynika m.in. z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 13.10.2016 I ACa 293/15, gdzie wprawdzie kwestią sporna była dopuszczalność potrącenia i przesłanki do niniejszego jednak Sąd czyniąc ustalenia w zakresie wysokości kwoty jako przedmiotu roszczenia również wskazał, iż równowartość uszczerbku majątkowego w masie upadłości wywołanego zawarciem bezskutecznej z mocy prawa umowy nie obejmuje wartość podatku vat od zbytych urządzeń.

Powód żądał odsetek ustawowych od dnia 31.12.2014r. czyli od daty umowy sprzedaży zawartej pomiędzy upadłym a pozwaną. W ocenie Sądu należność z rozpatrywanego tytułu stanowiła roszczenie bezterminowe podlegające przekształceniu w roszczenie terminowe poprzez wezwanie. W tym zakresie Sąd podzielił odpowiednio stosowne stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 26.11.2009r. III CZP 102/09 oraz wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2004r. V CK 461/03. Wezwanie do wydania pojazdu bądź zapłaty równowartości pojazdu zostało wystosowane pismem z daty 25.01.2016r. które zostało wysłane do pozwanej 27.01.2016r. Do tejże daty Sąd doliczył 7 dniowy termin na obrót korespondencji i 5 dniowy termin jaki powód zakreślił pozwanej do realizacji wezwania.

Tym samym Sąd uznał, iż pozwana pozostawała w opóźnieniu dopiero od upływu terminu w wyżej wskazany sposób określonego tj. od daty 9.02.2016r.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 98 kpc rozdzielając je stosunkowo przy przyjęciu, iż powód i pozwana ponieśli koszty po 7.217 zł a powód wygrał proces w 81% tj. winień ponieść 19% łącznej kwoty kosztów (14.434) tj. 2.742,46 zł. Ponieważ poniósł 7.217 zł, do zwrotu od pozwanej pozostawała kwota 4.474,54 zł (pkt 3).

W pkt 4 wyroku Sąd zarządził ściąganie od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwoty 5 977,80 zł tytułem części opłaty sądowej (obliczonej według w/w proporcji) od której powód na mocy ustawy był zwolniony; na zasadzie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.